

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

SSO Aleksander Brzozowski

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant prakt. P. G.

przy udziale B. T. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2017 r.

sprawy **B. G. (obecnie L.)**

oskarżonej z art. 300 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 14 września 2016 r. - sygn. akt II K 2/14

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zwalnia oskarżoną od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

S. J. E. A. (...)

UZASADNIENIE

B. G. (obecnie L.) została oskarżona o to, że:

I. w dniu 27 listopada 2008 roku, w G., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2007 roku w sprawie I C 2994/04 zasądającego na rzecz W. G. kwotę łącznie 89.310,24 złote od B. G., uszczupliła zaspokojenie swojego wierzyciela W. G. w ten sposób, że darowała J. L. współwłasność 1/2 nieruchomości położonej w M. oznaczonej księgą wieczystą (...)

- tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

II. w okresie od 07 do 12 grudnia 2012 roku, w G., w celu udaremnienia wykonania orzeczenia Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2007 roku w sprawie I C 2994/04 zasądającego na rzecz W. G. kwotę łącznie 89.310,24 złote od B. G., uszczupliła zaspokojenie swojego wierzyciela W. G. w ten sposób, że po dokonaniu zwrotnej darowizny przez J. L. nieruchomości położonej w M. oznaczonej księgą wieczystą (...) w dniu 7 grudnia 2012 roku zbyła współwłasność 1/2 tej nieruchomości w dniu 12 grudnia 2012 roku

- tj. o czyn z art. 300 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Gnieźnie wyrokiem z dnia 14 września 2016r. sygn. akt II K 2/14 uznał oskarżoną B. G. (obecnie L.):

1. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego powyżej w pkt. I, stanowiącego przestępstwo z art. 300 § 2 k.k., przy czym ustalił, iż darowizna dotyczyła udziału w wysokości 1/2 we własności nieruchomości zagrożonej zajęciem oraz, że dla przedmiotowej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta (...) i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

2. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego powyżej w pkt. II, stanowiącego przestępstwo z art. 300 § 2 k.k., przy czym ustalił, iż zwrot darowizny oraz sprzedaż dotyczyła udziału w wysokości 1/2 we własności nieruchomości zagrożonej zajęciem oraz, że dla przedmiotowej nieruchomości prowadzona jest księga wieczysta (...) i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej w pkt. 1 i 2 kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierzył jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę łączną w wysokości 100 (stu) stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 (dwudziestu) złotych;

4. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt 3 kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; a w punkcie 5 orzekł o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego – K. 635 – 643

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż wbrew twierdzeniom obrońcy orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie – art. 410 kpk, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów – art. 7 kpk. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, wnikliwie i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzeń, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonej. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonej czynów została dokonana z uwzględnieniem reguły sformułowanej w art. 5 § 2 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną wszechstronną i bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

W pierwszej kolejności podnieść należy, wbrew twierdzeniom obrońcy, że Sąd Rejonowy ustalając w sposób prawidłowy stan faktyczny, a więc opisując przebieg bezspornych czynności jakie oskarżona podejmowała w stosunku do swojej części nieruchomości położonej w M. oraz wskazując na postępowanie w sprawie skargi pauliańskiej prowadzone w Sądzie Okręgowym w Poznaniu pod sygn. I C 2614/11, gdzie został w całości uwzględniony pozew W. G., był w pełni umocowany do stwierdzenia iż „nie ulega wątpliwości, iż oskarżona wszystkie te czynności podjęła w celu udaremnienia wykonania wyroku z dnia 20 grudnia 2007r.” – str. 7 uzasadnienia.

Dalej także w tymże uzasadnieniu Sąd Rejonowy omawia znamiona przestępstwa z art. 300 § 2 kk i wbrew twierdzeniu obrońcy zawartym w apelacji, wyczerpująco wskazuje w jaki sposób oskarżona znamiona te wypełniła.

Zdaniem Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi od początku działań oskarżonej do wniosku, iż miała ona w pełni świadomość czekających ją zobowiązań wobec W. G. oraz faktu, że przedmiotowa nieruchomość może być zagrożona zajęciem. Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie I C 2994/04 uprawomocnił się i w dniu 29 lipca 2008r. nadano mu klauzulę wykonalności. Podnoszony zatem przez obrońcę fakt, iż oskarżona darowała na rzecz swojej matki udział w nieruchomości na cztery dni przed zawiadomieniem jej o wszczęciu egzekucji, tj. w dniu 27 listopada 2008r. w żaden sposób nie może oskarżonej ekskulpować. Darowizna ta bowiem, oceniając chociażby te czynności z punktu widzenia zasad doświadczenia życiowego w kontekście prowadzonego przeciwko oskarżonej postępowania i wydania prawomocnego wyroku o zapłatę z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości, bezwzględnie wskazuje w tym przypadku na zamiar oskarżonej zmierzający do udaremnienia wykonania tego orzeczenia.

O trafności takiej oceny prawnej działania oskarżonej dokonanej przez Sąd Rejonowy świadczy chociażby późniejszy, wydany na niekorzyść oskarżonej, wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 marca 2013 w sprawie I C 2614/11r. dotyczący pozwu ze skargi pauliańskiej oraz dalsze jej postępowanie, stanowiące treść drugiego zarzutu, kiedy to oskarżona po zwrocie darowizny zbyła nieruchomość w części do niej należącej, nadal nie zaspokajając w żaden sposób swojego wierzyciela W. G..

Fakt iż obrońca w apelacji inaczej interpretuje działania oskarżonej oraz jej zamiar przed dokonaniem obydwu rozporządzeń stanowiących treść zarzutów, nie może skutecznie zdyskredytować słusznego faktycznie i prawnie toku rozumowania Sądu Rejonowego.

Ustalając, iż B. G. – obecnie L. - działała w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu, Sąd Rejonowy również prawidłowo ustalił i uzasadnił fakt, iż oskarżona uszczupliła swoim dwukrotnym działaniem polegającym na darowiznie, a następnie sprzedaży swojej części nieruchomości, zaspokojenie swojego wierzyciela.

W toku postępowania sądowego znany był Sądowi I instancji fakt istnienia innych zobowiązań oskarżonej w stosunku do innych wierzycieli, w tym wierzycieli co do których zobowiązania oskarżonej miały pierwszeństwo. Sąd Rejonowy miał na uwadze także i ten fakt, iż zobowiązania oskarżonej, w tym oczywiście także wobec W. G., znacznie przewyższały wartość sprzedanego udziału w nieruchomości położonej w M.. Sąd Rejonowy zatem zajął wystarczające stanowisko w tej sprawie i zdaniem Sądu Okręgowego również ten fakt, rozwinięty w apelacji obrońcy, ekskulpować oskarżonej nie może.

W pierwszej kolejności podnieść należy, że B. G. – obecnie L.- darowując swojej matce udział w nieruchomości w sposób opisany w pierwszym zarzucie, w ogóle nie uzyskała żadnego dochodu, co uniemożliwiło zaspokojenie jakiegokolwiek wierzyciela, co w sposób oczywisty uszczupliło zaspokojenie W. G.. Druga czynność, sprzedaży udziału w nieruchomości, pozwoliła oskarżonej na faktyczne zaspokojenie banku z tytułu umowy kredytowej i uzyskanie znacznego dochodu. Przedstawiony w apelacji przez obrońcę spis zobowiązań oskarżonej wobec podmiotów wynikających m.in. z treści art. 1025 kpc i symulacja ich spłaty, to zdaniem Sądu Okręgowego zdarzenie przyszłe i niepewne, określone przez obrońcę jako „scenariusz postępowania egzekucyjnego”.

Brak jest jakichkolwiek dowodów, że spłaty te nastąpiły po sprzedaży nieruchomości, lub następują z pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży udziału w nieruchomości w M.. Natomiast wszelkie działania oskarżonej polegające na realizacji egzekucji wierzytelności W. G. wynikającej z wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 20 grudnia 2007r. w sprawie o sygn. akt I C 2994/04, przedstawione w toku postępowania odwoławczego, to spłaty na rzecz tego wierzyciela, które nastąpiły w latach 2016 i 2017. Biorąc pod uwagę wysokość zobowiązania oskarżonej wobec W. G. oraz przyjmując nawet podaną przez obrońcę kwotę 15.000 złotych jako kwotę już wyegzekwowaną na rzecz tego wierzyciela, nie sposób uznać, że oskarżona nie doprowadziła, przy wyczerpaniu pozostałych znamion z art. 300 § 2 kk, do uszczuplenia tego wierzyciela w sposób przypisany jej zaskarżonym wyrokiem.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż w obliczu zebranych w sprawie dowodów i ich prawidłowej, swobodnej ocenie przez Sąd Rejonowy, wina B. G. – obecnie L.- w zakresie przypisanych jej przestępstw z art. 300 § 2 kk nie budzi żadnej wątpliwości i apelacja obrońcy w części kwestionującej zawinienie oskarżonej, nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Nie sposób także uznać za zasadny zarzut rażącej niewspółmierności – surowości kary wymierzonej oskarżonej.

Przy wymiarze kar jednostkowych w zaskarżonym wyroku bowiem, Sąd Rejonowy prawidłowo kierował się ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w z art. 53 § 1 i 2 kk i uwzględnił stopień społecznej szkodliwości obu czynów, cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ta ma za zadanie osiągnąć, jak i zaspokojenie potrzeb dotyczących kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto Sąd miał na uwadze również rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionych przez oskarżoną czynów zabronionych oraz rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków. Nie budzi również zastrzeżeń wymiar kary łącznej oraz uzasadnienie tego wymiaru.

Reasumując, wysokość wymierzonej oskarżonej kary łącznej, a przede wszystkim kar jednostkowych pozbawienia wolności i symbolicznych kar grzywny są także w ocenie Sądu Okręgowego adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego oraz należycie realizują dyrektywy indywidualno i ogólnoprewencyjne.

Wymierzona kara jest zatem sprawiedliwa i nie sposób jej uznać za karę rażąco surową.

Nie sposób zgodzić się także z obrońcą, iż wystarczającym dla oskarżonej byłoby wymierzenie jej kary samoistnej kary grzywny, przy czym obrońca podkreśla w apelacji, że oskarżona ma trudną sytuację materialną.

Samoistna kara grzywny, zdaniem Sądu Okręgowego, przy przyjęciu okoliczności obciążających oskarżoną, by spełnić swoją rolę wychowawczą i kryteria wymiaru kary wskazane w art. 53 kk, musiałaby znacznie przewyższać karę grzywny wymierzoną obecnie obok kary pozbawienia wolności, co przy stwierdzonej trudnej sytuacji materialnej oskarżonej jest niemożliwe.

Warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej kary pozbawienia wolności i kara grzywny na poziomie możliwości finansowych oskarżonej pozwalają na uznanie kary wymierzonej oskarżonej za sprawiedliwą i nie przekraczającą stopnia jej zawinienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk uznając, że uiszczenie kosztów za postępowanie odwoławcze byłoby dla oskarżonej zbyt uciążliwe.

A. B. E. S. J.